

er der endda flere! — foer det pludselig igennem ham med Skræk.

Den unge Dame syntes at være nogle Aar ældre end Søsteren, var højere af Skikkelse og slankere, i Pers Øjne ligefrem uhyggelig mager. Hun mindede ham i det hele mere om Broderen Ivan, havde som denne stærkt udpræget jødiske Træk, en voksbleg Hud, en stor, kroget Næse, en bred Mund og en kort afskaaren Hage.

Virkede hun allerede ved sit Ydre ubehageligt paa ham, forbedredes Indtrykket ikke ved den Overlegenhed, hvormed hun — tavs og paa Afstand — besvarede hans Hilsen. Lidt efter rejste han sig da ogsaa og sagde Farvel.

„Det var altsaa det saa meget omtalte Naturgeni,“ sagde Frøken Jakobe, næsten før Døren havde lukket sig efter ham. „Han gjorde unægtelig ikke noget synderlig civiliseret Indtryk.“

„Hans Opdragelse har vist været en Del forsumt,“ sagde Fru Salomon. „Han har nok altid levet under meget trykkede Forhold, fortæller Ivan.“

Datteren trak paa Skuldren.

„Ak ja, naturligvis . . . alle er de jo fattige i dette Land. Gud give, der blot en eneste Gang maatte fremstaa en Begavelse herhjemme, der fødtes rig. Der er i Længden noget ynkværdigt ved det Armodsstempel, der vansirer selv de bedste. — Og saa var han jo ikke engang køn. Nanny udbasunerede ham forleden som en komplet Byron.“

„Naa, køn . . . men han ser ganske godt ud.“

„Med de Gloøjne! Jeg fandt ham nu ligefrem hæslig,“ sagde Datteren og lukkede med et Smæld en Bog, hun havde staaet og bladet i. „Han virkede ubehagelig paa mig som en glasøjet Hest. Og saa saae han saa brutal ud,“ tilføjede hun